

Poarta de aur

Doamna Hilde stătea în balcoanașul confortabilei sale camere de zi și privea cum roșul incandescent al apusului de soare pălea treptat. În fața ferestrei, la intrarea parcului orașului, erau doi brazi foarte înalți, care se reliefa bine conturați în fața cerului luminos. Ei arătau aproape ca stâlpii unei porți de aur în flăcări. Hilde privea afară ca vrăjită. I se părea că acea poartă de dincolo ducea într-o țară necunoscută, după care tânjea deja de mult timp, pe care a căutat-o mereu, dar n-o găsisese niciodată. Astăzi, când găsisese primul ceas liniștit de chibzuință de la moartea soțului ei, venea din nou acest dor peste ea, deosebit de puternic.

Avea în urma ei o perioadă grea. Soțul ei, renumitul profesor, Weltin, fusese mult timp bolnav, iar ea îl îngrijise devotat pe bolnavul care nu fusese întotdeauna răbdător. Înainte de boala sa, care a paralizat activitatea științifică intensă a profesorului, ea fusese asistenta loială a soțului ei. Ea ocupa slujba de secretară și îi punea în ordine actele și manuscrisele. Dar oricât de interesantă și de captivantă era această activitate și cu oricâtă plăcere își făcea munca, rămânea totuși mereu un anumit gol în ea, pe care nu știa să și-l explice.

Tinerețea ei nu fusese ușoară. Își pierduse părinții devreme și a fost crescută de o mătușă. Aceasta trăia cu mijloace limitate, iar capul îi stătea la zgârcenie. Hilde a văzut puțin din bucuriile tinereții. Singura ei bucurie erau orele biblice la sora unuia dintre profesorii ei, care strângea săptămânal un cerc de fete tinere în jurul ei și le povestea din viața și activitatea Mântuitorului, ca să îndrepte sufletele tinere spre Cel care Și-a dat viața pentru noi. Hilde era una dintre cele mai evlavioase din micul cerc, dar când venea acasă, trebuia să suporte remarcile caustice ale mătușii ei, care considera orele biblice o pierdere de vreme inutilă. Ea credea că nepoata ei, care se pregătea de examenul pentru învățătoare, avea lucruri mai importante de făcut. Ea nu plătea degeaba studiul scump. Hilde rămânea mereu tăcută, deoarece permanentelor reproșuri și plângeri ale mătușii tot nu putea să i se opună. Ele erau complet neîntemeiate, iar Hilde era o elevă sânguincioasă, care se dedica studiului ei cu multă bucurie. Numai un lucru apăsa greu asupra ei și acesta era gândul la examenul care îi stătea înaintea. Ea știa foarte precis că atitudinea ei era timidă și nesigură. Și gândul că mai târziu va trebui să pășească în fața unei întregi clase de școală, stârnea o anumită teamă în ea. Așa că pentru ea a fost ca o izbăvire când puțin înainte de examen, profesorul Weltin, pe care îl cunoscuse în casa unei prietene, i-a cerut mâna. Ea l-a urmat bucuroasă pe bărbatul mult mai în vârstă și i-a fost o soție credincioasă, grijulie. În orice caz, relația ei cu soțul a fost mai mult cea a unei fiice iubitoare și îngrijirea sa neobosită a fost mai mult de natură respectuoasă, decât familiară. Aceasta venea probabil și de acolo, că profesorul era complet ocupat cu cercetările sale științifice; călătoriile pe care le întreprindea în acest scop și în care soția sa îl însoțea ca secretară, lăsa puțin timp pentru trăire personală și discuție confidențială. La începutul căsniciei lor, Hilde vorbise odată despre credința vie a stimatului ei profesor și despre frumoasele ore biblice de la sora lui. Dar soțul ei o muștrase, zâmbind superior, cu observația că acel domn bătrân a avut concepții total învechite, pe care un om cultivat abia dacă le mai împărtășește. Atunci Hilde devenise foarte tăcută și nu mai căutase niciodată o astfel de discuție. Dar un dor nedefinit după ceea ce trăiseră bătrânul ei profesor și sora sa, a rămas totuși în ea.

Apoi venise boala soțului ei, care îi solicitase toată puterea și toată gândirea. Pe când se apropia ultimul ceas al bolnavului și el se lupta tare, ea împreunase mâinile involuntar și trimisese o rugăciune tăcută în sus, spre cer. „Roagă-te tare!”, venise aproape de neuzit de pe buzele muribundului. El își dădea bine seama că în curând va trebui să apară în fața tronului Judecătorului divin și să dea acolo socoteală asupra vieții sale. Dar ce putea să facă Hilde, ce să se roage? Ea nu știa să spună nimic altceva, decât rugăciunea de seară, pe care o spusese

mereu când era copil: „Sunt obosit, merg la culcare”. Ea a spus-o cu glas tremurat, iar ochii soțului ei erau ațintiți la buzele ei. Când a ajuns la pasajul: „Harul Tău și sângele lui Isus să facă tot răul iarăși bun”, a trecut ca o străfulgerare peste fața muribundului. Buzele sale s-au mișcat ca și când ar fi vrut să repete cuvintele, dar n-a reușit să scoată niciun sunet. Încă o ultimă răsufflare și apoi a căzut liniștit înapoi în perne, dar zâmbetul fericit i-a rămas pe față. ...

Toate acestea treceau prin mintea Hildei când privea la pâlirea treptată a cerului de seară. „Harul Tău și sângele lui Isus” răsuna și în ea și a devenit mai puternic dorul după ceva ce căuta bâjbâind, despre care auzise de multe ori pe vremuri din gura vechii sale prietene, dar care totuși încă îi era ascuns.

Acum se întunecase de tot și Hilde a coborât treptele balconașului, în cameră. A făcut lumină și lumina a inundat viu încăperea confortabilă. Dar liniștea și singurătatea care o înconjurau s-au lăsat apăsătoare pe suflet. Cum să umple ea zilele lungi, singuraticе, după ce prin moartea soțului îi fusese luată munca pe care o îndrăgise? Pentru întreținerea ei nu trebuia să-și facă griji; averea soțului ei ajungea pentru toate nevoile. Ea s-a gândit cum odinioară se temuse că va trebui să-și câștige pâinea ca învățătoare și acum i se părea minunat să aibă o profesie care dă vieții un conținut. Dintr-odată i-a venit gândul: Cum ar fi dacă ți-ai relua studiile, chiar dacă ar fi numai pentru propria bucurie? Activitatea intelectuală intensă pe care o avusese prin soțul ei, privea totuși numai un anumit domeniu al științei, care avea interes numai pentru un cerc limitat de oameni erudiți. Dacă voia într-adevăr să se îndeletnicească cu un studiu anume, trebuia să umple lacune mari. Și-a amintit că într-o bibliotecă veche mai avea cărți din perioada de studii. S-a dus, a descuiat dulapul și a scos câteva volume fără să aleagă. Apoi s-a așezat pe vechiul ei loc de muncă din biroul soțului ei ca să citească.

Când a deschis prima carte, a tresărit involuntar. Aceasta era chiar Noul Testament, pe care bătrânul profesor credincios i-L dăruise la vremea lui. De la logodna ei nu-L mai deschisese niciodată și în cele din urmă a uitat complet de existența Sa. Faptul că Îl găsea din nou acum, când se simțea așa de îndurerată și de tristă, îi apărea ca un îndemn tăcut. Gânditoare, s-a uitat în El. Privirea i-a căzut pe un pasaj subliniat cu roșu din Evanghelia după Ioan. Profund mișcată, ea a citit: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nicidecum nu va flămânzi și cine crede în Mine nicidecum nu va înseta, niciodată”. (Capitolul 6.35.) Și ea era o femeie flămândă și însetată. Aceasta să fie pâinea care îi va potoli foamea pentru totdeauna? Pâinea vieții! Ce trebuie să însemne s-o găsești! Dar cum să ajungă ea acolo, când ea se înstrăinase de tot de Cel care Se numește El Însuși pâinea vieții? O tristețe adâncă era gata să vină peste ea și sentimentul singurătății s-a accentuat. Dar ea s-a adunat apoi și era ca și când un glas încet îi spunea: „Caută și vei găsi!”

Astfel a început să citească Noul Testament și chiar dacă multe dintre cele citite îi rămâneau la început de neînțeles, ea se simțea totuși ca și când o lume cu totul nouă se deschidea înaintea ei. Era acea lume din spatele porții de aur, pe care o văzuse în seara aceasta? Cea mai profundă impresie din seara aceasta a făcut-o asupra ei pasajul din Evrei 9.28, pe care Dumnezeu a făcut ca ea să-l găsească: „Așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.” Respirând ușurată, ea a împins Cartea înapoi și medita. Despre jertfa lui Hristos știa. Doar ascultase destul de des, cu ani în urmă, știrea despre venirea Sa pe acest pământ, despre întruparea Sa, despre umblatul Său pe pământ și despre moartea Sa pe Golgota. Da, El S-a dat pe Sine pentru păcătoși. El devenise un purtător de păcate. Și pentru ea? Se număra și ea printre cei ale căror păcate le ștersese sângele Său? Ea și-a simțit sufletul greu că putuse să-L uite așa de tot. Nu, ea încă nu făcea parte din ceata acelor credincioși care puteau să-L aștepte cu inima bucuroasă, ca El s-o ia în gloria Sa! Cât de frumoasă trebuia să fie o astfel de așteptare! Era sigur un dor, dar nu unul gol, care te face nefericit și te duce până acolo, încât să conștientizezi

cu adevărat deznădejdea inimii. Dorința după obiectul inimii trebuie să fie un dor plin de bucurie, nimic neprecis, nu tânjirea nepotolită și de nepotolit după fericire, care este numai acolo unde tu însuși nu ești.

Numai dacă ar fi avut pe cineva cu care să poată să vorbească tot ce se aprinsese în această zi în inima ei! Ea se gândea la domnișoara Feldner, sora profesorului ei, decedat între timp. Dar cum o va primi ea, după ce răsplătise bunătatea și dragostea ei prin indiferență și uitare rapidă? Dar nu era domnișoara o creștină care se străduia să trăiască o viață după exemplul Celui care a cules El Însuși atâta nerecunoștință în viața Sa și încă mai culege? Așa că ea spera că nu va fi refuzată dacă va merge la ea și îi va spune ce îi mișca inima.

În seara aceasta, doamna Hilde s-a rugat din nou după mult timp. Ea l-a mărturisit lui Dumnezeu păcatul și indiferența ei și l-a rugat din inimă s-o lase să guste dragostea Sa, care s-a descoperit în Isus. Și deja în ziua următoare stătea în fața binevoitoare a domnișoarei Feldner, care o primise iubitoare și acum asculta atentă mărturisirea tinerei femei. După ce aceasta terminase, bătrâna doamnă a spus:

„Mântuitorul bate în diferite moduri la inima noastră și este problema noastră să ascultăm bătaia și să răspundem. El primește cu bucurie pe oricine vine la El, tânjind după mântuire. El Însuși a spus: «Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară». [Ioan 6.37] Și El a venit în lumea aceasta ca să caute și să mântuiască ce era pierdut. Ca să le dea păcătoșilor pierduți viața eternă, El a suferit și în plus a fost vărsat scumpul Său sânge.” În acest fel a vorbit creștina bătrână încă mult timp sufletului tânăr, flămânzind cu adevărat după pâinea vieții. Și ce spunea ea, pătrundea într-o inimă pregătită de Dumnezeu. Boabele de sămânță cădeau pe un teren roditor și încolțeau. Încă în aceeași zi, doamnei Hilda i s-au deschis ochii prin puterea Duhului Sfânt, astfel încât putea să-L vadă în Isus și pe Mântuitorul ei, care făcuse totul bine și pentru ea; și ea putea să cânte plină de bucurie:

Avut-am parte de-ndurarea,
Pe care eu n-am meritat-o.

Din clipa aceasta, pentru doamna Hilde începea o viață nouă. Nu numai că lua din nou parte la orele biblice, ci acum era pentru ea o dorință a inimii să citească zilnic personal din Cartea sfântă. Astfel s-a familiarizat tot mai mult și mai mult cu cuvintele și activitatea Mântuitorului, cu întoarcerea Sa la Tatăl, cu activitatea Sa acolo sus și cu revenirea Sa. Toate gândurile triste zburaseră. Golul a dispărut și durerea pentru pierderea soțului a devenit o mâhnire ușoară. Ea voia să-L urmeze pe Domnul nu numai în cuvinte, ci voia să-și dovedească și în fapte credința nou-câștigată. Ea a devenit lăuntric așa, încât curând putea s-o sprijine în opera ei de caritate pe vechea ei prietenă, care se îmbolnăvea des, și să țină în locul ei orele biblice. Spre bucuria ei, ea a devenit repede familiară cu tinerele fete, a câștigat treptat și o privire de ansamblu în viața lor și a învățat să le cunoască dorințele, primejdiile și nevoile. Astfel a început să se maturizeze un plan în ea. Ea voia să înființeze un cămin pentru fete tinere, în care să fie admise astfel de fete, care lucrau în marele oraș, dar care, în afară de legăturile lor de afaceri nu aveau altele. Averele ei îi permitea să primească fete cu mai puține posibilități materiale, contra unei taxe neînsemnate și chiar să accepte gratis fete fără serviciu. Întâi și-a aranjat locuința spațioasă pentru acest scop; dar sub binecuvântarea Domnului și-a extins activitatea așa de vizibil, încât în curând a trebuit să achiziționeze o casă mică și s-o aranjeze corespunzător. Toată timiditatea și șovăirea care la vremea lor n-o lăsaseră să se gândească decât cu teamă la apariția într-un cerc mai mare, o părăsiseră. Ea devenise un om nou în interior și în exterior și profunda ei credință hotărâtă a devenit o binecuvântare pentru mulți oameni tineri încredințați ocrotirii ei și care au fost conduși prin ea la Mântuitorul.

Astfel se deschisese în fața ei poarta vieții; calea ei era acum cu adevărat una binecuvântată și fericită. Dar marea binecuvântare stătea pentru ea totuși în siguranța că această cale trebuie să ducă mereu în sus, până va ajunge la acea poartă care duce la „mântuire”, da, la El personal, pentru totdeauna în preafericita Sa prezență.

E. L. H.

Titlul original: „Das goldene Tor”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 281-289.